

Çıplak Ayaklarım Bölüm 2

– Alişahin · 22 Mart 2015

Zalim Felek

Garip kaldım işte soranım yoktur
Kavruldu yüreğim kor zalim felek
Perişan halime gülenler çoktur
Şu gamsız yüzleri gör zalim felek

Yıllardır hayatta çile çekerim
Yoksuluk kaderim boyun bükerim
Hep gözlerim ağlar yaşlar dökerim
Çekilmiyor hayat zor zalim felek

Feryadı fğanım duysun söğütler
Bir kuşun ardından yaktım ağıtlar
Derdimi yazmaya yetmez kağıtlar
Gelde şu yaramı sar zalim felek

Hanı nerde kaldı gardaş bacılar
Bir Rahmet okumaz bülbül hocalar
Dilemem kimseye böyle acılar
Yoksulu gören çok hor zalim felek

Doğarken karaymış soyka kaderim
Bir ağam paşam yok kime giderim
Bülbül gibi feryat fğan ederim
İyleşmez dertlerim var zalim felek

Gün geçtikçe beter azıyor yaram
Uykumu hasreti ediyor haram
Bir resmi bile yok kimlere soram
Yerinden bir haber ver zalim felek

Ne zaman elime alsam bir kalem
Sanki üzerime çöker bu alem
Açılır yaralar sürülmez merhem

İnanmazsan gelde sor zalim felek

Sol yanıma poyraz esiyor yaman
Kırar dalları mı dedirtmez aman
Ciğerim yanarda çıkartmaz duman
Bakan gözler görmez kör zalim felek

Dışarda fırtına karlar savurur
Ömerin acısı yürek kavurur
Dost bildiklerimiz yüzün çevirir
Bulamam dar günde yar zalim felek

Gözlerime kanlı yaşlar doldurdun
Sırma saçlarımı baştan yoldurdun
Şahin e yürekte dertler buldurdun
Dünyayı eyledin dar zalim felek

Almanya

Ali Şahin (Elbistanlı)

Ömerin acısı zannedersem bir benim içimi yaktı halen hayal edip gözümün önüne getirsem gözüm ıslanır

ömerin ölümünden bir ay geçtikten sonra annem yine konuşmayı kesti yine hamileymiş doğumuna son üç ayı kalana kadar hastalığı devam ederdi babam üç ay düzeliyor diye on üç tane çocuk yaptırmış anneme hepsi oğlan hiç kız yok ama sadece dördü hayatta kalabilmiş diğerleri aynı ömer kardeşim gibi ölmüşler.

yaşayan kardeşlerimi ilerleyen satırlarımda anlatacağım hepsinin nasıl doğduğunu anlatmaya gerek görmedim ben okuluma devam ediyordum ihtiyaçlarımı yine şükran öğretmen temin ediyordu ve böylece üçüncü sınıfı bitirdim şükran öğretmenimin sayesinde

ama şükran öğretmen karnelerimizi verirken bize veda konuşması yapıyordu çocuklar ben öğretmenliği bırakıyorum dördüncü sınıfta ben olmayacağım sizden ayrılacağım için üzgünüm hepimize başarılar dilerim dedi benim gözlerimden yaşlar akmaya başladı yanıma geldi Ali sen çok başarılı bir talebesin şartlar ne olursa olsun okumalısın oku elbet benim gibi sana yardımcı olan birileri çıkar üzülme benim meçbur okulu bırakmamlazım çünkü bir doktorla evledim kendisi uzakta biryerde doktorluk yapıyor gitmemlazım dedi vedalaştık gitti

Öğretmenimin gidişine çok üzülmuştüm sanki annemi kaybetmiş gibi bir daha okula gidemeyeceğimi düşünüyordum kahroluyordum nitekim aynen öyle oldu dördüncü sınıf için lazım olan kitaplarımı

babam alamadı zaten umrunda değildi bana yine sığır güttürmek istiyordu ama ben sığır gütmek istemiyordum babam hayır güdeceksin kitaplarını alamadık alsaydık neyse okula giderdin dedi

bir gün bir akraba sayılır birinin evinde çocuklarıyla oyun oynuyorduk odanın içinde yatakları koydukları yere yüklük derlerdi yüklükteki yatağın arasında bir deste para gördüm evde çocuklardan başka kimse yoktu çocuklara saklambaç oynayalım dedim başka odaya gitmelerini sağladım çocuklar odadan çıkar çıkmaz hemen para destesini aldım sekiz tane yüklük para vardı içinden sadece bir tanesini aldım geri kalanını yerine koydum çocuklara ben oynamıyorum diyerek oyunu bıraktım bizim evin arka duvarının dibinde taş yığını vardı parayı taşların arasına koydum eve girdim ama kendimden utanıyordum hırsızlık yapmıştım

ertesini gün sabah erken kalkıp parayı taşların arasından alıp köyün minibüsüne binerek Elbistana gittim hemen orda birilerine kitapçı nerde diye sordum adam tarif etti kitapçıyı buldum daha kitaplar kaç para sormadan parayı kitapçıya uzattım dördüncü sınıf kitaplarını ve birer tane kalem defter istediğimi söyledim kitapçı önlükte ister misin dedi sana yarı parası sayarım dedi ben paranın yetmeyeceğini düşünüyordum param yeterse ver dedim kitapçı yeterde artar bile dedi bana lazım olan eşyaları kitapçı bir poşete koydu elime kırk lira paramın üzeriyle birlikte verdi bütün eşyalarımı atmış lira tutmuştu kitapçıdan çıktım çarşıda sinamanın önünden geçiyordum cüneyit arkınının malkoç oğlu filminin afişini gördüm çok merak ettim daha televizyon dahi görmemiştim sabah saat on civarıydı film saat birde başlayacakmış üç saat boyunca sinamanın önündeki afişlere baktım ve sinamaya girip malkoç oğlu filmini izledikten sonra tekrar köye döndüm

eve gelince babam sordu bu eşyaları nerden aldın diye Elbistana gittim şükran öğretmenimi buldum bana bunları o aldı dedim babam inandı Allah razı olsun şükran öğretmenden ozaman okula gidebilirsin dedi buna çok sevinmişim ama benim parasını çaldığım akrabalar duymuş okul eşyaları aldığımı hemen baskınana geldiler sen bizim parayı çaldın onunla bu kitapları aldın değil mi diye kıyameti kopardılar akraba olacak kadın bütün kitapları ve eşyaları topladığı gibi aldı gitti benim dünyam yıkılmıştı hırsız olmuştum dışarı çıktığım zaman çocuklar arkamdan hırsız hırsız diye bağıyorlardı okula gidemedim bir kaç ay içerisinde köyde ne kaybolduysa benim aldığımı söylüyorlardı tam anlamıyla ünlü bir hırsız damgası yemiştim aylak aylak dolaşıyordum eve her gün bir şikayet geliyordu babam neden yapıyorsun diye beni fena şekilde dövüyordu artık küçücük bir suçum olsa eve gitmiyordum küyün ekin harmanları toplanmıştı harmanların içine girip sapsarı üzerime çekip yatardım on beş gün kadar harmanda yattım artık harmanlar kaldırılıyordu son birtane harman kalmıştı akşam yine içine girip yattım sabah uyandığımda harman sahibinin sesini duydum harmanı kaldırmak için patos

getirmiş patos dediğim şey sapı samana çeviren bir makina harman sahibi saptarı patosun içine atmaya başladı elindeki demir dirgeni harmana sallıyordu az kalsın karnıma batıyordu harmanın içinden bir fırladım harman sahibi ulan diye korkuyla arkasına doğru ilkildi ben ordan kaçarak uzaklaşırken arkamsıra oğlum beni korkutun ne işin var senin harmanda dedi ancak bunu duydum koşarak uzaklaştım

artık harmanlar bitmişti beni saklayacak sığınacak bir yer kalmamıştı akşam oldumu uzaktan evimizin küçük pecceresinin ışığına bakardım ışık sönünce babam yattı deyip yavaşca evin duvarının dibine gelir büzülür uyumaya çalışırdım soğuktan uyuyamaz tir tir titrerdim hep dua ederdim babam dışarı çıksa bana kızmadan sevip içeri alsın diye

ama babamın hiç aklına bile gelmezdim bu çocuk ne yer ne içer nerde yatar düşünmezdi gündüzleri bağ bahçelerden onun bunun meyvesini seppesini çaldım budurum beni çok utandırırdu ama çaresiz yaşamak zorundaydım havalar iyice soğumuştı artık dışarda yatmak imkansızdı dondurucu bir soğuk vardı köyün camisine gittim avlu kapısından içeri girdim hoca caminin kapısını kitlemiş açık olan bir tek tuvaleti vardı tuvalette girdim karanlıktı ışık falan yoktu tam ortasından su kanalı geçirdi pislikleri götürsün diye duvarla kanalın arasında otuz santimlik bir ara vadı ayak uzatmak mümkün değildi duvarın dibine çökerek soğuktan titreyerek gecenin geçmesini beklerdim

dört gün orda sabahladım beşinci gün sabah namazına gelen köyün bakkalı osman amca şüpelemiş yahu bu kapı kaç gündür kapalı içinde birimi kaldı diye kapıya vurmaya başladı ben ses çıkarmayınca kapıyı kırmak istedi o arada ben kapıyı açıp bir suç işlemiş gibi fırlayıp kaçtım osman amca arkam sıra bağırdı yavrurum insan burda yatar mı Allahalla diye söylendi sadece bunu duydum okadar hızlı kaçtım tuvalette yattığımın biri tarafından görülmesi bana çok utanç veriyordu sabah olduğunda osman amca herkese anlatmış o günün akşamına yine evimizin duvarının dibine geldim soğuktan çok üşüyordum ağlamaya başladım babam dışarı çıktı kaçmadım artık dayağı göze almıştım razıydım yeterli beni içeri alsın ama düşündüğüm gibi olmadı

babam bana sarıldı ağlayarak beni içeri aldı bir saate yakın ağladı oğlum ben sana babalık yapamadım diye birsürü dil dökerek kahroldu annem yine her zamanki gibi konuşuyor ben hiç umrunda bile değilim ömer kardeşimden sora olan kardeşim bekir yanında minderin üstünde açıkta yatıyordu hemen ömer aklıma geldi bekirde ömerin öldüğü yaşa gelmişti babama dedim annemi hiç doktora götürdün mü diye dedi yok oğlum iki üç sefer hocaya okuttum muska yazdırdım hiç faydası olmadı ama elazığda akıl hastanesi varmış oraya da götüreceğim param yok eğer elime para geçerse götüreceğim dedi

ardından aah oğlum uruk yaşasaydı benim durumum hiç böyle olmazdı her şeyim olurdu bu ananın yüzünden hiç bir iş yapamıyorum dedi ben uruk diye birini ilk defa duymuştum babama sordum uruk kim diye babam ölen eski hanımım bu anan benim ikinci hanımım deyince ben şok oldum çünkü on bir yaşına gelmişim annemin babamın ikinci eşi olduğunu öğreniyorum hiç ne bir köylülerden ne bir

akrabamızdan duymadım babamın başından geçenleri unutmuş ollabilirlermi annem okadar çok aralıksız konuşmasına rağmen annemden de duymadım o gün akşam babam beni içeri alıp okadar çok ağladıktan sonra dilinin bağı çözüldü dedi oğlum hep anan konuşacak değil ya biraz da ben konuşayım her şeyi öğren dedi ve anlatmaya başladı uruk benim eski hanımımın asıl ismi rukiye köyde ona uruk derlerdi urukla ben aşağı yukarı aynı yaştaydık bir birbirimizi severek evlendik çok mutluyduk durumumuz çok iyi değildi ama geçimimizi sağlıyorduk uruk un tutumluluğu sayesinde. çok temiz ve titiz birisiydi

o çocuklarını hiç kirli pis gezdirmezdi iyi bakardı uruk rahmetli olunca ben bakamadım yavrularımı evlatlık verdim ikisi kız biri oğlan baba nereye verdin diye sordum kızları elbistanda durumu iyi olan iyi bir aileye oğlan mustafa burda köyde ebesinin yanında ama benim yanıma gelmez bana baba demez ebesi beni çok kötü bir baba olarak gösteriyor ananız ölür ölmez sizi atıp evlendi diye. dedi ve böylece iki ablam bir abim olduğunu öğreniyorum hemde abimin kaldığı ev bizim eve elli metre mesafede aramızda bir ev var her gün görürdüm abimi ama ben o evin oğlu sanardım çünkü kavga ettiğim çocuklardan beni hiç korumazdı ki benimle iyi veya kötü bir sefer konuşmadı ki nerden bileyim abim olduğunu ben hep ona imrenirdim ne güzel orta okula gidiyor ben gidemiyorum diye benden dört yaş büyüktü arkadaş gurupları ayırıydı belkide oyüzden tanıyamadım abimi oysa bizim babamız aynı olduğu için öz kardeşiz neden bir Allahın kulu bana mustafa senin kardeşin diye söylemedi merak ediyorum

ve o akşam uykum geldi bekir kardeşimin yanına üstüm açık yattım sabah olduğunda ben uyanmadan babam parasını çaldığım akrabamıza gitmiş oğlumdan aldığınız kitapları verin ben sizin yüz liranızı param olduğu zaman öderim demiş kitapları vermemişler babam evlerinden çıktuktan sonra karı koca tartışıyorlar kadın vermeyelim diyor adam verelim bu çocuk gerçekten hırsız olsaydı paramızın hepsini çalardı içinden sadece yüzlira aldığına göre belliki okumak istiyor onun için çalmış hanım sevap olur verelim şu kitapları okusun çocuk diyor.

Aradan üç gün geçti kitapları getirip bana verdiler ben artık bu köyde okula gitmek istemiyordum gidersem bana hırsız gözüyle bakacaklarından korkuyordum çünkü köyde adım çıkmıştı hırsız diye nasıl gidebilirim o kitaplarla ben okula o gün çok duygulandım anem yine hiç durmadan konuşur bekir kardeşime bakmıyor bekirde ömer gibi zayıflamıştı beni budurum çok üzdü babamın beni dövmeleleri dışarlarda yatırmaları bir an gözümün önüne geldi babam evde yoktu annem ve bekir kardeşimi öptüm kitapları aldım dışarı çıkarken annem duvara ali gidiyor ali gidiyor diye iki sefer söylendiğini duydum ama ben hiç geri dönüp arkama bakmadan dışarı çıktım sabah saatleriydi köyümüz şardağının güney eteklerine kurulmuş hemen yanında küçük bir dağ daha var o dağın tepesine çıktım köyüme yaşlı ıslak gözlerle uzunca bir baktım görünmeyen bir tek ev dahi yok şöyle bir sitemde buldum bir gariban yoksul çocuğa sahip çıkamadınız çaresizlikten çaldığı yüzlira için hırsız yaptınız hiçmi içinizde okula gideni seven okumanın kurtuluş olduğunu bilen yoksula kanat geren hiçmi kimse yok diye bağırardım

elimdeki kitapları tek tek yırtarak havaya savurdum elveda köyüm ben gidiyorum dedim.kafamda

kurduğum bir pılanım falan yoktu daha onbir oniki yaşlarındaydım
on kilometrelik dağlık ıssız alanı yürüyerek geçip Elbistana gitmeyi kafaya koydum ve yola koyuldum
ayağımda lastik bir ayakkabım vardı ama arkası topuğundan yırtıktı ayaklarıma dikenler batıyordu arada
bir durup dikenleri temizliyordum çok ıssız dağların arasında durduğum zaman derin bir sessizlik
kaplıyordu etrafımı kayaların arasında küçük bir kerten kelenin yürümesi büyük bir gürültü gibi
geliyordu kulaklarıma korkmaya başlamıştım bir türkü dolandı dilime daha önce radio bile
dinlememiştım müzükten hiç anlamazdım aşk ney sevda ney hiç bilmezdim sadece okulda sükran
öğretmenim leyla ile mecnunun hikayesini anlatmıştı onun için türkünün sözlerinin içinde mecnun
geçiyor bu türküyü korkumu yenmek için okadar çok söyledimki o yüzden yıllar geçti sözlerini ve tarzını
unutmadım Rok müzüğüne benzer nezaman efkarlansam hep söylerim

Çıplak ayaklarım

Daha büyümeden uçtum yuvadan
Boşa çırpar benim. tüysüz kanatlarım
Gözlerimin karasından kipriğimin arasından
Yere düştü benim. göz yaşlarım

Şu dağların üzerinden dikenlerin arasından
Yola düştü benim. çıplak ayaklarım

Daha geçmeden hayat köprüsünden
Suya düştü benim. bütün umutlarım
Daha bilmeden kara sevdayı
Sana düştü benim. şu cahil gönlüm

Şu mecnunun arkasından
Sevdiğimin sevdasından
Çöle düştü benim. çıplak ayaklarım

Çok zorlu bir yayan yolculuğun ardından öğleden sonra yorgun ve bitkin bir halde Elbistana geldim
bizim köyden gariban bir şakir abi vardı onun bir lokantada bulaşıkçı olarak çalıştığını duymuştum
çalıştığı lokantayı buldum şakir abiyi sordum bulaşık hanede olduğunu söylediler görmek istediğimi
söyledim lokantanın sahibi şakir seni bir çocuk soruyor diye seslendi şakir abi geldi dedim şakir abi ben
köyden kaçtım birdaha köye gitmek istemiyorum bana yardımcı olurmusun kalacak gidecek yatacak hiç
bir yerim yok dedim şakir abi gel bulaşık haneye girelim orda konuşuruz dedi bulaşık haneye girdik
benim karnım çok açtı yıkanmak için gelen tabakların içindeki kebab artıklarına gözüm düştü
maydonoslu soğan doğraması yanında adana kebabının bir parçası kalmış okadar güzel görünüyordu

benim dikkatli bakışından şakir abi aç olduğumu anladı bana hemen yantarafta kebab pişiren arkadaşına bir dürüm yapmasını söyledi

benim karnımı doyurdu sağ olsun sakir abi dedi ali patrona söyleyelim burda benimle çalış bana yardım edersin benim evde beraber kalırız ev kirasının yarısını ödersin dedi şakir abi evliydi ama çocukları köyde kalıyor kendisi haftada bir köye gidiyormuş

Elbistanda ulu caminin yanında bir odası tuvaleti olan bir ev tutmuş orda kalıyormuş tamam şakir abi konuş patrola dedim şakir abi lokanta sahibine benim kimersiz bir çocuk olduğumu ve iş aradığımı söyledi lokanta sahibi ozaman yarın gelsin sana yardım etsin dedi ben çok sevindim oğün şakir abiye yardım ettim akşam oldu işi bıraktık şakir abinin evine geldik toprak bodurum katı gibi tabanı ıslak camur gibi şakir abi tabanına tahta üzerine bir kilim bir minder birde sap yastık eski bir battaniyesi vardı başka hiç bir şeyi yok şakir abi ali bugün idare edelim duvarda asılı pardüsosunu bana verdi bunu üzerine al yat yarın ilk yağmüyenle bir battaniye alırsın dedi

olur şakir abi dedim o gün pardüsoyu üzerime aldım yattım sabah kalktık elimizi yüzümüzü yıkayıp doğru lokantaya gittik işe başladım ve böylece şakir abiyle birlikte üç ay bulaşık yıkadım bu üç ay içerisinde hep babamın evlatlık verdiği aplalarımı düşündüm çok merak ediyordum acaba ne yapıyorlar gidip görmek istiyordum hayatımda görmediğim aplalarımı hayalimde canlandırıp sanki benimle yaşamışlar sonradan ayrılmış gibi bir hisse kapılıyordum.

çalıştığım lokantanın sahibine artık işi bırakmak manisaya gitmek istediğimi söyledim tamam git ama nezaman gelersen burda sana iş var yolun açık olsun dedi ve şakir abiylede vedalaştım doğru otobüs terminaline gittim elimde ne bir çanta ne bir ne bir valiz hiç birşey yoktu sadece cebimde manisaya yetecek kadar param vardı

otobüs şirketinin yazıhanesine girdim manisaya nasıl giderim diye sordum dediler burdan manisaya direk otobüs yok önce adanaya gideceksin ordan manisaya direk otobüs olur dediler ve ben adanaya bir bilet aldım hareket zamanı gelince otobüse bindim koltuk numaram üç otobüsün tam ön kısmı içerisi dolu koltuklarda boş yer yoktu otobüs hareket etti

Elbistanı çıkarken şoför yoldan birkaç kişi daha yolcu aldı aldığı yolcular ayakta kaldılar otobüsün şoförü bana sen kalk abilerin otursun dedi bende kalktım yerimi ayakta kalan yolculara verdim bana bir teşekkür dahi etmediler oysa ben biletimin parasını adanaya kadar ödemiştım bir rica veyahut teşekkür etselerdi bir büyüğüme yerimi verdim diyecektim

neyse otobüsün ön kapısının merdiven basamağında ayakta yolu izleyerek adanaya doğru otobüs yol alıyordu

maraşın o yeşil ormanlık dağları virajlı yolları çok hoşuma gitmişti daha ilk defa otobüse binmişim yolculuk ayakta da olsa hoşuma gitmişti altı saat sonra osmaniyyeye geldiğimizi şoför söyledi ve bir petrol istasyonunda durdu bana şu yandaki otobüse bineceksin bir saat sonra adanadasın biz iskenderuna gidiyoruz dedi bende indim ve yandaki otobüse bindim otobüs devam etti mavin yanıma

geldi onlira vermemei söyledi neden dedim biletimi gösterdim mavin dedi kardeşim bu bilet bizim değil deyince şaşırđım kaldım
oysa ben adanaya kadar bilet parasını ödemiştım elbistan otobüsü bana paramın üzerini vermediler

peki bu durum büyük bir haksızlık hırsızlık sahtekarlık gasp değilmi bu durum çok zoruma gitmişti hırsızlar diye bağırılmak geldi içimden etrafıma baktım yabancı ilkdefa gördüğüm urfanın yöresel kıyafetli insaları vardı utandım bağırmadım.ama benim ardımdan bir koca köy bağırmişti kitap parasını çaldı diye.paramı hesaplamıştım tam manisaya yetecekti onlira daha fazla para urfa otobüsüne verince param azaldı artık yetmez diye içime bir korku düştü neyse adanaya geldim otobüsten indim çukurun içinde bir otobüs terminaliydi. biraz oralarda dolaştım manisaya otobüs bileti fiyatlarını sordum paramda eksiklik var bir otobüs firmasına benim onbeş liram var manisaya gitmek istiyorum beni götürürmüsünüz dedim hayır olaz manisa yirmi beşlira dediler aklıma uzaktan akrabamız birinin adanada oturduklarını biliyordum onlar geldi aklıma yalnız mahalle olarak duymuştum oturdukları mahallenin adını adananın barkal semti oradan birine sordum barkala nasıl giderim diye çarşıdan dolmuşa bineceksin dedi sora sora dolmuş duraklarını buldum ama ben bitmiştim Devam edecek Ali Şahin (Elbistanlı)